

Sygn. akt: I C 194/20 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 kwietnia 2020 r. w K.

sprawy z powództwa C.(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko P. N.

powództwo oddala

UZASADNIENIE

Powód, C. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. N. kwoty 2.020,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umów abonenckich zawartych przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym (...) S.A. o numerze nr 1. (...), 1. (...), 1. (...) oraz 1. (...), których przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych, z tytułu których pozwany winien uiścić wierzycielowi pierwotnemu należności dochodzone pozwem, czego nie uczynił. Ponieważ pozwany nie wywiązywał się ze swoich płatności wynikających z umowy, wierzyciel pierwotny wystawił pozwanemu noty obciążeniowe.

Dalej powód powołał się na umowę przelewu wierzytelności z dnia 21.12.2017 r., na podstawie której nabył dochodzoną pozwem wierzytelność od U.(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., który z kolei nabył ją uprzednio od wierzyciela pierwotnego umową z dnia 23.11.2017 r.

Powód wskazał, że roszczenie stało się wymagalne z dniem 10.03.2017 r. , a na kwotę dochodzoną pozwem składają się: kwota 1.698,46 zł stanowiąca wysokość zobowiązania strony pozwanej, wynikająca z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wskazana w dokumentach księgowych załączonych do pozwu oraz kwota 321,63 zł stanowiąca wysokość skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie oraz wystawionych przez wierzyciela pierwotnego not księgowych.

Na dowód istnienia wierzytelności powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu o nr (...) (k. 5), zawiadomienie o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty (k. 6) oraz umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 21.12.2017 r. zawartą pomiędzy powodem, U. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny

Zamknięty z siedzibą w W. oraz (...) S.A. z siedzibą we W. (k. 13-14) oraz dokument o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika umowy przelewu wierzytelności z dnia 21.12.2017 r.” (k. 7).

Pozwany P. N. zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawiał się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21.12.2017 r. pomiędzy C. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W., U. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. oraz (...) S.A. z siedzibą we W. zawarto umowę przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 13-14)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności, ani nawet jej istnienia. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, ani nawet potwierdzających fakt zawarcia oraz treść umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

Przedłożona przez powoda umowa sprzedaży wierzytelności z 21.12.2017 r. zawarta pomiędzy C. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W., U. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. oraz (...) S.A. z siedzibą we W. może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie.

Zgodnie z § 1 pkt 3 w/w umowy wierzytelności, które stanowiły przedmiot cesji miały zostać wymienione w załączniku nr 1 do umowy w formie papierowej, jednak załącznik ten nie został przedłożony. Dołączono jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika umowy przelewu wierzytelności z dnia 21.12.2017 r.” W. ten nie jest dokumentem, który może stanowić podstawę uznania, że powód udowodnił zakup wierzytelności objętej pozwem, ponieważ jak wskazano wyżej, umowa przewidywała sposób opisu wierzytelności w papierowym załączniku nr 1 do umowy.

Powód nie przedłożył również dowodu na to, że jego poprzednik U. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego, w związku z tym nie można przyjąć, że powód udowodnił nieprzerwany ciąg cesji dochodzonej pozwem wierzytelności.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 5), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu

nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza jedną umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości.

Z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika ani wysokość zobowiązania pozwanego wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności, ani też zasadność czy terminy naliczania odsetek od należności głównej. Nie wiadomo wobec tego jakie były obowiązki stron i terminy spełnienia przez pozwanego określonych w umowie rat, ani jaka była pierwotna wysokość zobowiązania pozwanego. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty.

Dowodem istnienia zobowiązania pozwanego nie może być też zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 6), brak dowodu jego doręczenia a nawet wysłania pozwanemu, jak również dowodu, że pozwany uznał wynikające stąd zobowiązanie. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu podpisanego przez pozwanego, z którego wynikałoby, że pozwany zawarł umowę, z której wynika dochodzona pozwem wierzytelność.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie, w szczególności nie wykazał istnienia dochodzonej pozwem wierzytelności. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.